

danske Missionærer, som er ordineret i Danmark, de Præster, der er ansat ved danske evangelisk-lutherske Kirker i Udlandet og danske evangelisk-lutherske Frimenighedspræster. Det fælles for disse tre Klasser i første Gruppe er dette, at de er ordinerede, de har udøvet Præstegerning i længere Tid, og man stiller til dem alle kun bestemte Krav med Hensyn til Aaremaalet af deres Præstevirksomhed. Det er ganske naturligt, at man overfor denne Gruppe stiller sig paa en noget anden Maade, end man stiller sig overfor den anden Gruppe, som bestaar af ikke-ordinerede Mænd, Mænd, som ikke har en Præstegerning bag sig.

Lovforslaget opretholder med Hensyn til den første Gruppe, altsaa de ordinerede gejstlige, som paa Forhaand staa i et bestemt Forhold til den danske Folkekirke, ikke alene disse 3 Klasser, men opretholder deres Ret til at søge Embeder ligestillet med teologiske Kandidater. Landstinget har for de to Klassers Vedkommende indenfor denne Gruppe nedsat Tjenestetiden, idet den i Lighed med det, der allerede var gældende for Missionærerne, nedsættes fra 8 til 7 Aar. Det er en Ændring, som jeg ikke i mindste Maade har noget at indvende imod, den kan være meget passende.

Dernæst har man i Landstinget strøget Ministerens Krav om, at Stiftets Biskop skal finde disse Mænd egnede til Embede. Jeg mener ogsaa, at det i og for sig er en overflødig Ting, da det jo er givet, at de Mænd, der har dansk Ordination, allerede har været i et saadant Forhold til Bispeembedet, at Biskopperne maa kunne vide noget om disse Personer; og desuden giver den almindelige Beskikkelsesmaade i den danske Folkekirke gennem Menighedsraadene Biskoppen Adgang til i alt Fald at gribe ind ved en Præsteembedsbesættelse, ogsaa naar der er Tale om Mænd af disse Kategorier.

For Klasse 2's Vedkommende i denne Gruppe er der desuden indsat, at der kræves anbefaling af vedkommende Samfunds Formand. Det er, saa vidt jeg hørte, ikke omtalt af de foregaaende Talere. Jeg anser dette for en vigtig Forbedring, idet det er givet, at det er af Værdi for Menigheden, der staaar overfor Folk, som kommer fra f. Eks. dansk-amerikanske Menigheder, at have en fyldig og begrundet Udtalelse om, hvordan de har virket i et Land, hvormed vi ikke har en umiddelbar Forbindelse. Jeg mener, at det er godt for Menighedsraadenes Bedømmelse af de Kan-

didater, de eventuelt vil komme til at staa overfor.

Men Hovedsagen for mig er, at der vedblivende lægges Hovedvægt paa Menighedsraadets Ansvar og dets Ret. Jeg mener derfor ogsaa, at man kan gaa med til at stryge den særlige Stilling, som Ministeren ved sit Forslag har villet give Biskopperne.

Nogen Betænkelighed har jeg dog overfor den ene Klasse i den første Gruppe, nemlig Frimenighedspræsterne; siden 1922 er der nemlig herhjemme indtraadt nogen Forandring i Forholdene ved Frimenighederne, idet man i noget stærkere Grad end hidtil ordinerer paa egen Haand. Det vil med andre Ord sige, at det er ikke saadan, som man i 1922 kunde forudsætte, at Biskopperne nøjagtigt kendte Forholdene ved vedkommende Frimenighedspræsts Indsættelse og Ordination. Der kunde dog for denne Klasses Vedkommende være Grund til, at Biskoppen, før der var Tale om, at vedkommende søgte, havde en Stemme med i Sagen.

Vigtigst er det imidlertid, at man i Landstinget har øget Menighedsraadets Ansvar ved Bestemmelsen om, at der skal være Enstemmighed ved Indstillingen til disse Klasser, og at $\frac{3}{4}$ af Medlemmerne skal have afgivet Stemme for den Kandidat, der er Tale om. Allerede i den Omstændighed, at Teologmangelen nu er mindre fremtrædende end tidligere, er der en Begrundelse for denne — som jeg maa indrømme — Begrænsning af Muligheden for Tilgang af disse Klasser, men ogsaa i dette, at man har strøget, at Biskoppen skal have Indflydelse ved disse Mænds Ansættelse.

Med Hensyn til den anden Gruppe, som Loven af 1922 gav Adgang til at komme i Betragtning ved Ansættelse af Præster i den danske Folkekirke, var det, som jeg sagde, ikke-ordinerede Mænd, og man har altsaa ikke med Hensyn til dem det Grundlag for Bedømmelsen som overfor de andre, nemlig at de i længere Tid har udøvet Præstegerning. Dette maa selvfølgelig føre til en særlig Begrænsning for deres Vedkommende, og dette er udtrykt praktisk talt saaledes, at disse Mænd efter Loven af 1922 ikke skulde søge Embede, men søges. Det vil sige, man anlagde det Princip, at der skulde være Tale om, at en bestemt Menighed stod i et bestemt Forhold til en Mand, som den havde Tillid til, kendte aldeles personlig, kan jeg sige, og som man mente egnet til denne Menighedskreds, og tillige at Begæret skulde være saa stærkt, at det i Virkeligheden kunde siges